

DE DEMONEN EN HUN MACHT

12 juli 1974

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Ons onderwerp voor heden werd door u voor deze avond reeds bij het begin van het verenigingsjaar vastgesteld en draagt de titel:

DE DEMONEN EN HUN MACHT

Ik zou graag allereerst dit onderwerp van menselijke kant benaderen. Daarna zal ik mij bezighouden met de vraag, wat wij onder 'demon' nu werkelijk moeten verstaan. De demonologie is eigenlijk van latere datum. De studie van demonen vinden wij vooral vanaf rond 1200 n.Chr. Ook de bekende duivel bestaat niet zo lang als u misschien zou denken. De duivel in de vorm en gestalte waarin u hem tegenwoordig kent, werd als zodanig uitgeroepen tot eerste vijand van mensheid en God op een vergadering van een kerkelijke raad in Toledo rond 447 n.Chr. Wat is nu eigenlijk daarbij het belangrijkste punt? Ik zal maar beginnen met de duivel, dan komen wij als vanzelf bij de demonen terecht.

Wanneer wij het beeld zien van de duivel, zoals die nu wordt voorgesteld, een soort kruising tussen Pan en een bok, voorzien van bepaalde attributen, zo moeten wij voor het ontstaan van dit beeld gaan tot de kluizenaars die in de woestijn leefden, de anachoreten. Zij werden geobsedeerd, naar hun denken, door de duivel. Wat er dan op neerkomt dat deze mensen allerhande voorstellingen zagen die - gezien hun wijze van leven en hun temperament - van wat obscene aard waren. Daarnaast moest de vijand worden uitgebeeld, want zij ontkenden dat dergelijke denkbeelden en hallucinaties uit henzelf voort zouden kunnen komen. Deze mensen kenden de oude goden zeer zeker nog. Daarnaast treft men in de woestijn nogal kudden geiten aan. Uit een vermenging van deze elementen en als verontschuldiging voor eigen impulsen is zo de duivel in de nu nog steeds bekende vorm voortgekomen.

Het is verder opvallend dat de voorstelling van de duivel verandert, wanneer wij naar het noorden gaan. Zo spreekt bv. Goethe in zijn Faust over "der Junker mit dem Pferdefuß ". De duivel is meer menselijk geworden, draagt zijn horens minder kenbaar en verwisselt in zijn onderdeel bok voor paard. Dergelijke voorstellingen blijken allen voort te komen uit obsessies, welke op hun beurt terug te voeren zijn tot gestoordheden en drangverschijnselen in de mens. Met enige welwillendheid zou men de belevingen van de oude kluizenaars een vorm van histerie kunnen noemen. Ook de duivel zoals hij in vele kloosters optreedt en de demonen die vooral in vrouwenkloosters de nonnen heten te bezoeken en bezitten, blijken voornamelijk te maken te hebben met de seksuele drang van deze mensen. Altijd weer is de voorstelling die wij aantreffen, er één die past in het toch reeds niet geheel normaal belevings- en gedragspatroon van dergelijke afgesloten gemeenschappen. U moet bij dit alles niet vergeten, dat vooral in het verleden vele vrouwen tegen wil en dank in een klooster terecht kwamen en daar zeker niet uit roeping gebed boete en kuisheid beoefenden.

Zo ontstaat dus het beeld van de duivel. Maar hoe is het dan gesteld met de voorstellingen omtrent demonen? Ook hier krijgen wij steeds meer te maken met vergelijkbare verschijnselen. De demonen van de christenheid blijken in zeer vele gevallen goden der oudheid te zijn, of figuren uit het verleden. Er is bv. melding gemaakt van een duivel, die Putifar zou heten. Deze zou - naar ik meen in Louison - een non in beslag hebben genomen en bij uitdrijving zijn naam bekend hebben gemaakt. In dezelfde reeks uitdrijvingen treffen wij Dagon aan als de naam van een andere duivel of demon, die wordt uitgedreven. De naam van een bekende godheid uit het verleden. Toch mogen wij niet vergeten dat alle demonen gestalten zijn, figuren, waarin de mensheid eens ergens geloofd heeft. Wanneer dergelijke namen weer opleven in een christelijke tijd, dan wordt eerst goed duidelijk hoe de mensen door dergelijke voorstellingen worden

aangetrokken. Maar men zal tevens toe moeten geven dat dergelijke demonen toch voornamelijk iets zijn, wat de mens zichzelf heeft gemaakt.

Een wijsgeer stelde eens: Er is een God. Maar elke mens scheidt zelf zijn god en zelf zijn demonen. Want uit zich brengt de mens datgene voort, waarin hij gelooft en door zijn geloof maakt hij zaken voor zich en anderen waar, die tot dan toe alleen in hemzelf konden bestaan.

Ik dacht, dat voor deze stelling heel wat te zeggen is. Wanneer wij zien naar de wijze, waarop de mensen de werelden van duivel en demonen bezien, zo valt op, dat men daarbij wel zeer systematisch te werk is gegaan. Uit de tijd van de heksenvervolgingen - 1400 tot ruim 1600 - zien wij zelf allerhande indelingen ontstaan, waarbij rang, oorsprong, eigenschappen en bestrevingen van duivelen en demonen gecatalogiseerd worden. Heel duidelijk stelt men o.m. dat het rijk der duivelen in drie klassen uiteenvalt, die elk weer een indeling in 3 graden kennen.

Lucifer behoort bv. tot de eerste hiërarchie en is vorst van de Serafim. Beëlzebub is prins en volgt hem onmiddellijk in rang. Balbaroth behoort tot de Cherubim, Astaroth tot de tronen. In de tweede hiërarchie treffen wij o.m. Carreau als prins der machten aan. In de derde hiërarchie is Belias prins der deugden. Olivier prins der aartsengelen, Iwart prins der engelen. Het gehele systeem blijkt overgenomen te zijn uit de hemelindeling van de kabbala. Wat de vraag doet rijzen, waarom de mensen zo graag alle duivelen en demonen in wilden delen en vooral ook hun naam precies wilden kennen. Het kennen van de naam herinnert aan atavistische denkbeelden, waarbij de mens stelt, dat zijn werkelijk naam gelijk is aan zijn ziel en kennen van de ziel gelijkkomt aan macht en beheersing. Dus: Wie uw werkelijke naam kent, heeft macht over u en greep op uw ziel en leven

Bij primitievere volkeren zien wij nog steeds, dat mensen een eigen of werkelijke naam hebben, die zij geheimhouden. Daarnaast kennen zij een algemeen gebruikte naam die in de omgang gebruikt wordt, terwijl zij daarnaast nog een derde z.g. fopnaam gebruiken, die alleen tegenover onbekenden zal worden gebruikt. Wie macht zoekt te winnen over een demon, tracht dan ook diens naam te weten te komen. In duiveluitdrijvingen vraagt de exorcist dan ook steeds weer de demon naar zijn naam. Aan de andere kant zal het duidelijk zijn, dat het alleen zin heeft een demon te vrezen, of naar een beheersen daarvan te streven, wanneer deze ook macht heeft, je dus iets kan doen. Hierover zijn zovele verschillende verhalen in omloop dat ik u allereerst duidelijk zal moeten gaan maken wat een demon nu eigenlijk is.

Demonen zijn - ik stel dit onder enige uitzondering - gestalten en vormen, geschapen in de astrale wereld. Zij zijn bezielde door mensen, geesten of beiden. Deze vormen zijn door een lange tijd van aandacht en de hen toegezonden krachten in staat verschijselen tot stand te brengen. Een demon is dus in de eerste plaats een astrale figuur. Wanneer echter een astrale figuur eigenschappen heeft die bv. overeenkomen met die van een natuurgeest, een elementaal, dan is het mogelijk dat de werkingen van elementalen vooral en de z.g. demonen verward worden met elkaar.

Er wordt gezegd: Deze hoge geesten leven in de lucht. Zij kunnen stormen verwekken, de aarde geselen en vernietigen wat op de aarde is, maar zij bemoeien zich niet met het leven der mensen. Dit wordt gezegd over een klasse van demonen of duivelen. Over demonen wordt geschreven: Er zijn onder hen heersers van het element der lucht. Zo gij hen roept, zullen zij de wind doen waaien naar uw believen. Zij regeren regenval en droogte. Over elementalen wordt gezegd: Er zijn entiteiten die leven in de atmosfeer en - gedreven door de invloeden daarvan - soms de turbulenties kunnen doen toenemen in de lucht bij een pogen zich zo te manifesteren.

Nu moet u mij eens duidelijk maken, dat tussen deze aanduidingen werkelijk een groot verschil bestaat. Volgens mij is de duivel of demon in dergelijke gevallen in feite een eenvoudige natuurgeest of natuurkracht. In andere gevallen vraag je je af, of de mensen uit hun eigen onderdrukte begeerten en angsten de demonen opbouwden.

Om een voorbeeld te geven: Wanneer vele mensen blijven geloven aan de atoombom als de meest vernietigende macht op aarde en gelijktijdig deze zien als het grootste machtsmiddel, waarover je zelf zou kunnen beschikken, zouden hieraan vele emoties gewijd worden. Men houdt zich dus steeds hiermede bezig. De gedachte-kracht, die zo in de astrale sfeer wordt gebracht, neemt in intensiteit en potentie steeds toe. Er ontstaat een astraal wezen, bezielde met alle kwaliteiten die men aan de atoombom toekent. Daarnaast heeft dit wezen een beperkte redelijkheid, waardoor het vanuit de ingelegde gevoelens en gedachten kan kiezen en combineren, zo tot een eigen gedrag komende, dat door de scheppers niet meer beheerst of voorzien kan worden. Zolang dit wezen actief blijft in de astrale wereld, is dit nog zo erg niet. Maar stel dat een mens, bewust of onbewust, deze door de mensen geschapen demon oproept. Wat zal er dan gebeuren? Dan zullen alle angsten van mensen en alle behoefte andere mensen te domineren, welke in de demon zich samenbracht, over die mens worden uitgestort. Hij krijgt deel aan de kracht, maar ook aan de redelijke en emotionele inhoud van deze door mensen geschapen demon.

Demonen zijn dus wel degelijk machten, hebben kracht en kunnen mensen overheersen. Maar daarnaast dienen wij te beseffen dat zij door de mensen zelf zijn geschapen. Ik blijf nog steeds bij mijn voorbeeld, handelende over de demon, die wij maar atoombom zullen noemen. Hierin is een enorme vernietigingsdrang opgeslagen, zelfs waarschijnlijk een drang tot zelfvernietiging, geboren in mensen uit een haat tegen alles wat men niet aan zich weet te onderwerpen. Dan zal een dergelijke constructie ook attractief zijn voor entiteiten die in het duister leven. Een dergelijke entiteit kan zich dan met de astrale vorm verbinden en daarbij zijn eigen inbreng in de gestalte mede een rol doen spelen in de reacties daarvan. Maar de geest uit het duister kan niet de gehele gestalte zonder meer domineren. Wel kan een dergelijke persoonlijkheid ertoe bijdragen, dat zowel door mensen als geesten voornamelijk die aspecten worden bevorderd en beleefd, die met eigen wensen en persoonlijkheid van de zich met de demon associërende geest overeenkomen.

Omdat de mens over het algemeen fragmentarisch is in zijn emoties, is deze mogelijkheid groter dan u denkt. De emoties van mensen zijn zelden een afgerond geheel van langere duur. In de meeste gevallen hebben wij, vooral in geloof en bijgeloof te maken met korte maar intense golven van emotie, die echter in de mens weer snel plaats maken voor andere belangstellingen en angsten. Hierdoor zal de demon in het laatste geval - verbonden met een duistere geest - op de vorm en inhoud van eigen wezen toch een grotere invloed kunnen hebben, dan men zou aannemen. De duistere geest heeft namelijk een enkele continue beweegreden voor zijn reactie. Zijn denken is een continu proces, zijn angst en haat zijn zonder ophouden in gelijkblijvende vorm aanwezig. Een duistere geest kan dan de vele brokken kracht en gedachten die van de mensen stammen, wel samenvatten en daaruit een geheel vormen, dat vele mensen kan aanspreken en soms zal kunnen domineren, de eigenschappen en wensen van de duistere geest tot uitdrukking zal brengen en toch - dit mag u nimmer vergeten - door mensen ook vernietigd zal kunnen worden.

Op het ogenblik dat een mens niet meer in haat gelooft, zal hij zeer vele denkbeelden in astrale vorm, die juist op haat en angst zijn gebaseerd, krachten ontnemen, tot zij ophouden te bestaan. Een demon is slechts zo machtig als de mensheid hem maakt. Geesten uit een duistere sfeer, al dan niet vroeger als mens op aarde geleefd hebbende, kunnen wel soortgelijke beelden in de astrale sfeer opbouwen, maar dezen zullen geen grote binding met de mensheid hebben en daardoor zal ook de invloed die men daarmee op de mensen kan uitoefenen, zeer beperkt blijven.

Toch zult u willen weten wat voor soort macht een dergelijke demon op aarde zal kunnen hebben. Nu werkt een demon eigenlijk op de aarde in, door een soort resonantieverschijnsel. Op het ogenblik dat ik een gedachte denk, die kwaad is en contact maak op deze wijze met een astrale macht, die gelijk van inhoud of aard is - want een demon is in feite astraal opgeslagen macht en kracht, binnen een vorm tezamen gebundeld - ontstaat voor de mens een soort feedback verschijnsel. Je krijgt je eigen gedachten versterkt terug, zodat je visie op de eigen wereld hierdoor beïnvloed wordt.

Stel: u bent kwaad en treft een dergelijke resonantie. Dan neemt uw kwaad-zijn onredelijk toe en zullen uw reacties ook ongeremder worden. De grens van alle menselijke redelijkheid in gedrag en denken wordt daarbij al dra overschreden, zodat de mens tijdelijk tot voertuig wordt voor de demon en de daarin gelegen wensen in de stof uitdrukt, terwijl gelijktijdig daartoe aan die demon krachten worden ontleend. Men kan dan zeggen dat een mens zichzelf niet meer is, dat hij van zinnen is, dat de demon aansprakelijk is voor alle gevolgen enz. Maar dan vergeet men maar liever, dat het toch de mens zelf is, die door zijn daden, reacties of gedachten het contact met de demon heeft gemaakt en deze als een macht in de stof tijdelijk in het leven heeft geroepen.

Het lijkt mij moeilijk dit op menselijk vlak duidelijk uit te drukken met een voorbeeld. Zonder politieke bijbedoelingen overigens vind ik een redelijke vergelijkbaarheid bij het Watergate-schandaal. Onthoud goed: Een eigen geheime dienst van het White Huis bestond reeds lang voor Nixon aan de macht kwam. De wijze waarop men mede door de CIA, tegenstanders manipuleerde, was reeds in gebruik voordat Nixon zijn politieke carrière maar begon. Deze zaken bestaan dus reeds lang, wanneer Nixon begint er gebruik van te maken. Hij maakt daarvan, zo kan men stellen, een verkeerd gebruik. Zeker is, dat zijn manipulaties zonder meer slagen, waardoor hij zijn omgeving en vrienden steeds meer een gevoel van onaantastbaarheid krijgen, terwijl men gelijktijdig steeds meer geneigd is tot manipuleren en macht uitoefenen langs deze weg. Men slaagt steeds weer het begeerde te bereiken en niemand schijnt in staat hieraan een halt toe te roepen. Het is duidelijk dat het aantal ingrepen toeneemt en gelijktijdig door een soort gevoel van almacht men steeds minder zorgvuldig zijn ingrepen voorbereidt. Nixon zelf is de man die dergelijke ingrepen tolereert en zelfs soms instigeert. Maar hij maakt alleen gebruik van iets, wat reeds voor hem bestond.

Het resultaat is een situatie, waarin de manipulaties steeds duidelijker merkbaar worden voor de buitenwacht. Daarmede is Watergate of een vergelijkbare situatie elders onvermijdelijk geworden. De schuld van Nixon ligt in zijn gebruik maken van de middelen die zijn voorgangers reeds geschapen hadden. Zijn mislukking komt voort uit een feedbackverschijnsel, waarbij alle beperking en voorzichtigheid uit het oog wordt verloren en men het gevoel heeft alles af te kunnen doen met een beroep op eigen macht en eigen resultaten. Opvallend is, dat dit gevoel onaantastbaar te zijn en eigen wil ondanks alles door te kunnen zetten, bij de persoon blijft bestaan zelfs op het ogenblik dat hierdoor alleen nog maar grotere conflicten in het leven geroepen worden.

Stel u iets dergelijks nu eens voor als een zuiver psychologisch proces dat op aarde plaats vindt. Het zal u niet zo moeilijk zijn u voor te stellen dat demonen, die machtsmiddel kunnen worden door de wijze waarop zij een persoon helpen oriënteren en zijn invloed te doen gelden, machten kunnen worden in de menselijke wereld, ook al is hun werkelijke mogelijkheid tot zuiver stoffelijk ingrijpen op zijn minst genomen zeer beperkt. Hun fascinatie voor de mens komt voort uit het feit dat zij alles, wat je hen geeft, alle gedachten die voor hen aanvaardbaar zijn, alle gevoelens, die met hen stroken, teruggeven, maar intenser, meer daarvan. Hierdoor krijgt de mens steeds weer het gevoel méér te zijn, méér rechten te hebben. Gelijktijdig zal hij echter minder redelijk zijn in zijn reacties op de wereld, zal hij minder beseffen wat de consequenties van zijn daden kunnen zijn.

Ik meen, dat ook dit voldoende duidelijk is. Daarom zal ik nu enkele van de machten van deze aard noemen, zoals die nu in uw wereld werkzaam zijn.

Er is een toenemende neiging een eigen zienswijze los te stellen van de rest van de wereld. Men voelt en redeneert: mijn zienswijze is juist en onaantastbaar. Geen mens kan dus terecht met mij van mening verschillen. Ik heb gelijk. Ik wil wel over mijn denkbeelden met anderen spreken, maar ben niet bereid dan ook naar die anderen en hun denkbeelden te luisteren. Deze mentaliteit ontstaat als vanzelf, omdat het gevoel dat men boven alles gelijk had reeds langere tijd, maar niet op sociaal vlak, op de wereld bestond. Zeg nu niet dat alleen de progressieve groepen, of de nieuwe kleine staten, dit beeld van gelijk hebben en rechten bezitten zonder meer, in het leven hebben geroepen. Al veel vroeger heeft men een dergelijke mentaliteit gekend.

Daarvoor pleiten woorden als: right or wrong, my country, wij hebben het recht als blanken, ja, de plicht als blanken, om te beschikken over het lot van de andere rassen. Wij dienen hen ons geloof, ons begrip van orde bij te brengen. Zij zijn onze minderen en dienen zich dus aan ons te onderwerpen.

Ook riep men reeds lange tijd uit: Wij hebben het enig ware geloof. Spreken daarover is verboden, zelf nadenken eveneens. En wie niet gelooft, is een ketter en verdient de dood door het vuur te sterven en eeuwig hellepijnen te lijden. De emoties en denkbeelden zijn dus oud en zo algemeen verbreid, dat zij in de astrale wereld meerdere vormen met grote inhoud aan kracht vormden. Nu switcht een deel van de mensheid om en valt op gelijke gronden als eens geloof of andere rassen, nu sociale orde en gedragsnormen aan. Maar de inhoud van de astrale vormen betekent, dat eenieder die zich boven anderen verheven voelt en alle afwijkende bestrevingen of gedragingen als onrecht beschouwt, ja, zelfs haat, een band krijgt met deze demonen. Deze zullen hen kracht geven een betere mogelijkheid verschaffen zich uit te drukken, maar gelijktijdig hen zo het vermogen ontnemen de werkelijkheid rond hen nog te zien. Deze mensen worden daardoor steeds meer dogmatisch in hun denken en zijn steeds meer blind voor de eventuele consequenties van hun handelingen.

Een goed voorbeeld van een dergelijke situatie is de zaak Dennendal. Het gaat mij er niet om wie nu gelijk heeft, de aanhanger van oud Dennendal of de verdediger van een nieuw Dennendal. Maar een ding is zeker: De mensen die een nieuwe benadering in de zwakzinnigenzorg nastreefden en waarschijnlijk in vele punten ook nog gelijk hadden, vergaten helemaal dat er ook nog een maatschappij bestaat die opgebouwd is uit compromissen. Zij voelden hun eigen gelijk intens aan, waren even intens in hun afwijzing van elke andere benadering. Hierdoor werden zij blind voor de werkelijkheid, beseften niet wat de gevolgen van hun houding en daden zou zijn, hielden geen rekening meer met financiële en organisatorische achtergronden, maatschappelijke situaties. Voor ieder weldenkend mens was het duidelijk dat men met een dergelijke dogmatische benadering niets bereiken kan. Nieuw Dennendal moest wel ten onder gaan, maar de gelovigen zagen dit niet in, konden zich dit zelfs niet voorstellen tot op het ogenblik dat door ontruiming het tegendeel, van hetgeen zij meenden te kunnen bereiken, tot stand kwam. Een tegenstander van deze groep zou echter onrechtvaardig zijn, wanneer hij zou ontkennen dat deze mensen in het nastreven van hun ideaal vele persoonlijke offers hebben gebracht en vaak tot het uiterste van hun krachten zijn gegaan.

In terreurgroepen zien wij een dergelijke mentaliteit, zoals bv. bij groepen Palestijnen. Ook in Vietnam zien wij dit optreden, zo goed als in het gedrag van vele staatslieden. Wie oplet, ziet hoeveel mensen in deze tijd alle redelijkheid in gedrag en denken te buiten gaan, nadat zij zijn begonnen met hun eigen gelijk te stellen als onaantastbaar en alle vergelijk af te wijzen. Wie oplet, zal in vele gevallen ook toe moeten geven dat deze mensen niet meer handelen als mensen, maar als wezens die door demonen worden gedreven. De sleutel blijkt steeds weer te liggen in een combinatie van betrekkelijk hevige emotie en het denkbeeld dat men gelijk heeft en zich dus door niemand iets hoeft te laten zeggen. Waarmee tevens deze actieve demon m.i. duidelijk omschreven is.

Een tweede demon die al lange tijd zeer sterk en actief is, bestaat voornamelijk uit wereldverwerping en haat tegen mensheid en wereld. Wanneer je jezelf onmachtig voelt in de wereld, is men als mens geneigd al hetgeen die wereld je aandoet, als een onrecht te zien. Men kan dit verwerken en desondanks trachten overal het beste van te maken. Maar in vele gevallen verwerpt men een wereld die dergelijke dingen kan doen, haat men de mensheid en de wereld, die toelaten dat je dergelijke belevingen door moet maken. Deze mentaliteit heeft door alle tijden heen bestaan. Deze demon is reeds in de oudheid gevoed door martelaren en slaven, door soldaten die tegen wil en dank de dood in werden gedreven, deze demon wordt reeds in de oertijd gevoed door de uitgestotenen van de toen levende primitieve stammen. Deze demon bestaat. Langere tijd was zij iets minder krachtig, toen de meeste mensen ondanks alle ellende door hun geloof, toch het leven positief konden aanvaarden. Nu echter wordt de demon steeds sterker door het feit dat steeds meer mensen de wereld haten en verwerpen zonder te beseffen dat je als mens allereerst moet trachten in en met de wereld te leven.

Dan pas, eventueel, kun je trachten de relatie tussen ik en wereld wat te herzien. Wat inhoudt, dat er een toenemende vernietigingsdrang in de wereld kenbaar wordt. Zij is niet alleen een neiging tot geweld en vernielen, maar resulteert ook in toenemende roekeloosheid, een blind vertrouwen op eigen recht, een gevoel van "mij zal niets gebeuren en alle anderen mogen voor mij desnoods doodvallen."

Vele mensen die op deze wijze tegen anderen optreden, beseffen niet dat zij alles wat hen in de weg komt, ja, de gehele wereld, in wezen enigszins haten. Door hun instelling echter staan zij in contact met de vernietigende krachten, die in deze demon berusten. Zij zullen daardoor meer kunnen bereiken, maar gelijktijdig minder beseffen wat zij doen. Dit geldt evenzeer de chauffeur die meent: "ik ben de sterkste, ik heb recht, dus ik neem het. Laat de anderen maar uitkijken" als het een staatsman geldt, die meent: "wie mij niet aanvaardt, zal ik desnoods martelen en doden, maar mijn weg is de juiste. Dat ik mijn belangen boven die van alle anderen stel, is begrijpelijk, want alle anderen zijn in feite niets waard." Deze mensen haten in feite alles wat tegen hen is, wat het in de weg komt. Zij zullen daardoor een feedback ervaren uit de demon, die hun gedragingen excessief maakt en gevolgen heeft die zij niet overzien, ja, waarin zij niet eens kunnen geloven.

Een derde demon toont grote overeenkomst met de duivel die men vroeger wel beschuldigde van het overbrengen van luiheid en gierigheid. Gierigheid is een van de oudste menselijke fouten. Vanaf het ogenblik dat persoonlijk bezit ontstond, was er nijd tegenover anderen die bezit hadden en waren er mensen die hun bezit alleen om het hebben zelf waardeerden, of dit nu een kwestie van een enkele rietmat was of van miljoenen. Ook hier is een afgunst tegenover andere mensen die gepaard kan gaan met emoties als afgunst, haat en nijd. Wanneer een mens daaraan toe geeft en men bovendien de neiging toont iets voor niets te wensen - en hoeveel mensen zijn niet zo - dan voedt men daarmee tevens deze astrale macht. Deze macht brengt door harmonie een invloed in de mens tot stand, waarbij deze zegt: ik heb het niet, maar het is mijn recht het te hebben, dus ik neem het. Zoals men door zijn weerzin tegen door anderen gedirigeerde bezigheden al snel zal zeggen: werken? Voor mij niet. Wanneer ik iets nodig heb, neem ik het wel. En alle anderen die meer hebben dan ik, haat ik om dit feit. Hierdoor ontstaat misdadigheid, een golf zelfs daarvan. Wat duidelijk maakt, dat een dergelijke invloed op vele mensen problemen op aarde kan scheppen.

Ik heb u nu die van de op het ogenblik voornaamste machten in de astrale wereld geschetst. Ik zou u nog ontelbare demonen kunnen opnoemen die nog steeds een, zij het soms wat schimmig, bestaan voeren in de astrale sfeer. Ik wil echter met deze drie volstaan, omdat zij duidelijk maken hoe het zit met demonische machten. U dient echter wel te beseffen dat het zeer moeilijk is voor geestelijke krachten die middels demonen werken om uit te maken wat dezen voor de mens in wezen zouden kunnen zijn. Zoals het voor u moeilijk is uit te maken wat een geest is die zich met een dergelijke demon verbonden heeft. Juist voor de geest, en in verband met geestelijke zaken, kan men moeilijk een onderscheid maken, omdat licht en duister voor de mens op een vreemde wijze vermengd schijnen te zijn in alle entiteiten. Mag ik u eraan herinneren, dat Lucifer volgens de overlevering een prins van het hoogste licht is? Hij is in wezen zeker niet alleen maar de heerser van het duister. Zoals men zich moet realiseren dat Michael, die nu geldt als de aanvoerder en heer van de legerscharen des lichts eens niet anders geweest zou zijn dan een dienaar van Belial. Zelfs aan God schrijft men bepaalde daden toe, die eerder duivels dan goddelijk aandoen, tenzij men wil uitgaan van de uitverkorenheid van een bepaalde, zeer kleine groep mensen, en aan wil nemen dat alle anderen reeds bij hun ontstaan tot het eeuwige duister gedoemd waren. En zelfs dan ...

Waar begint, wanneer je menselijk denkt, het hemelse en waar eindigt het demonische? Indien je eerlijk bent, zul je moeten toegeven dat er tussen deze beiden geen redelijk aan te duiden grens te trekken is, ja, dat in het wezen van deze beide tegenstellingen geen werkelijke verschillen te vinden zijn. Er is een balans, zeker, maar dan een balans die zich afspeelt rond onszelf, iets waardoor het eigen ik vanuit zich bepaalt, wat goed en wat kwaad is, wat demonisch moet worden genoemd en wat van hemelse oorsprong mag heten te zijn. Maar dezelfde invloed, die vandaag een mens vernietigt, kan morgen diezelfde mens helpen om te leven en te beseffen.

De demon is niet noodzakelijkerwijze destructief. Voor zijn wezen kunnen wij ten hoogste zeggen dat hij uitermate responsief is. De geest die leeft in dergelijke astrale vormen en zich van daaruit soms ook in de stoffelijke wereld kan manifesteren, is evenzeer een wezen dat antwoordt op de mens, niet een wezen, dat qualitate qua en per sé de mens beheerst of wil beheersen.

Indien ook dit voor u aanvaardbaar is, wordt het tijd de demonen wereld zo goed wij kunnen wat uiteen te rafelen. Zoals ik u reeds duidelijk maakte, zijn alle demonische vormen en uitingen waarmee wij te maken krijgen, primair menselijk bepaald. Zij zijn in feite door de mensen geschapen en hun grootste werking bestaat in feite alleen uit een beantwoorden aan datgene wat in de mens leeft en door die mens wordt uitgestraald. In het verleden zijn vele verhalen die duidelijk maken, dat demonen een weerkaatsing zijn van de menselijke wereld. In 1001 nacht treffen wij bv. steeds weer de djinns aan, wezens die niet erg natuurlijk lijken. Zij zijn een soort half stoffelijk, half geestelijk wezen met vleugels. Sommigen onder hen worden wit genoemd en gelovig. Wanneer een mens door hen wordt voortgedragen en men spreekt de naam van Allah uit, zo zijn zij allen verheugd, prijzen hun Schepper en vliegen met nog grotere snelheid verder naar het doel.

Andere djinns zijn zwart. Ook zij dragen de mens desnoods tot aan de zon, maar zodra iemand de heilige naam tegen hen of zelfs maar in hun nabijheid uitspreekt, zijn zij als verlamd, werpen hun last af, of storten zonder meer ter aarde. U zult dergelijke verhalen wel eens gelezen hebben. Ik haal dit voorbeeld uit verhalen aan om te demonstreren dat er, vooral bij niet-christelijke volkeren, niet noodzakelijk een verband bestaat tussen demonen en duivels. Er is wel kennelijk sprake van niet stoffelijk of niet geheel stoffelijk wezens, die een eigen oriëntatie, weten en geloof kennen. Sommige begrippen van de mensen blijken voor dergelijke wezens geheel aanvaardbaar te zijn, andere begrippen zijn hen pijnlijk, of werken voor hen zelfs bijna dodelijk.

Nu is er in het verleden van de mensen meer geweest dan men nu beseft. Men heeft altijd gelachen over reuzen in sprookjes, maar kortgeleden heeft men beenderen gevonden die stammen uit de tijd van Homo heidelbergensis. De skeletten van deze mensen of mensachtige wezens tonen aan dat zij ten minste meer dan 2m meter groot zijn geweest, maar waarschijnlijk groter. Sommigen menen zelfs, dat zij gemiddeld 5 m. groot zouden zijn geweest. Dit alles is echter alleen op de vondst van wat botten gebaseerd. Maar het maakt de mogelijkheid dat fabelfiguren wel degelijke eens op aarde bekend waren in de stof, groter. Vele sprookjeswezens zouden wel bestaan kunnen hebben op een wijze waardoor mensen met hen in aanraking kwamen. Indien reuzen bestaan hebben, waarom zouden dan geen draken, djinns e.d. bestaan hebben? Steeds weer blijkt dat zaken die de wetenschap meende te moeten verwerpen, toch waar zijn geweest? Zouden dan niet te enigerlei tijd wezen als de tempelwachters in India bv. werkelijk hebben bestaan?

Waarom zouden hemelgeesten en demonen alleen maar droombeelden uit de mens zijn en meer niet? Ik meen, dat er ten minste evenveel kans is, dat het hier gaat om werkelijke wezens die eens de wereld betraden, ook al heeft de mens door geloof, legende en styling veel veranderd en aangepast aan zijn eigen wijze van denken en leven. Ik stel: buiten de astrale wereld en de daarin levende vormen, waarmee de mens altijd wel veel te maken zal hebben, zijn ook parallelle werelden mogelijk. Het zou volgens mij denkbaar zijn, dat een dergelijke wereld voor een tijdlang bv. twee van uw dimensies deelt - de derde niet. Wezens van de beide werelden zullen elkaar dan kunnen zien, soms kunnen beïnvloeden, maar toch elkaar niet als geheel volwaardig of werkelijk ervaren. Deze wezens zullen immers in de menselijke wereld niet aan beperkingen onderhevig zijn, die voor de mensen bestaan. Ook het omgekeerde is natuurlijk waar, zodat voor de demon een mens a.h.w. eveneens een met bovennatuurlijke gaven werkend wezen wordt. Onder deze omstandigheden kan ik mij voorstellen, dat van een wederkerige beïnvloeding van groot belang sprake is, zonder dat gelijktijdig van een werkelijk contact tussen de twee soorten wezens kan bestaan.

Stel u verder nu eens voor, dat bij de factor die beide werelden tijdelijk bijna tot één geheel maakt, ook tijd omvat. Het is bv. denkbaar, dat het verloop van de tijd in beide werelden afwijkend verloopt. Dan zal na een tijd van contact langzaam maar zeker alle contact ophouden,

omdat de werelden in de kosmos steeds verder van elkaar komen te liggen. Het is zeker denkbaar, dat wezens die op deze wijze eens op aarde hebben bestaan, of eens van de sterren op aarde gekomen zijn en weer vertrokken, indien u dit liever is, in de overleveringen een grote rol blijven spelen, maar daarbij langzaam hun zuiver stoffelijk aspect verliezen en tot geesten, goden of demonen worden in de legenden der mensheid. De nadruk zal dan ongetwijfeld mede vallen op hun gestalten en hun wonderlijke begaafdheden. Daardoor zullen hun vorm en mogelijkheid ook nu nog een rol kunnen spelen, zij het nu, doordat vergelijkbare vormen in de astrale wereld worden opgebouwd en geladen worden met de emotie, verering en gedachten van de mensen, die hen aanhangen of zich op hen beroepen.

Er zijn in de wereld vele symbolen te vinden die in vele landen vergelijkbaar voorkomen. Zo is bv. de Chinese draak kennelijk verwant met de gevleugelde slang van de Mayacultuur. In beide gevallen kan sprake zijn van een wezen, dat niet tot deze aarde behoort, dan wel van een vorm die uit een heel ver verleden van die aarde, de oertijd, stamt en in de herinnering van de mensen een heel grote rol is blijven spelen. Zo blijken Mexicaanse goden bij nadere beschouwing in trekken en attributen verdacht veel weg te hebben van goden die in India met geheel andere technieken, in een andere stijl, maar met overeenkomstige afwijkingen van het menselijke, en zelfs vergelijkbare attributen worden weergegeven. Bij beschouwing van vooral de meer traditionele beeldjes uit 'primitief' Afrika treffen wij bovendien vaak weer dezelfde trekken en attributen aan. Zou dit toeval zijn?

Er zijn natuurlijk vele verklaringen voor dit alles te geven. Maar de meest eenvoudige is toch wel deze: Er zijn eens wezens geweest van niet menselijke of niet geheel menselijke aard, die met de mensheid in contact zijn geweest. Stel, dat die wezens verder gevorderd waren dan de mensen en zo dingen konden doen die volgens de primitieve mens wonderen waren. Ook wanneer het contact met dergelijke wezens afneemt, of opeens verbroken wordt, is het wel zeker dat verhalen hierover nog lange tijd zullen blijven bestaan. Ik zie deze herinneringen als basis van vele legenden. Maar een legende kent vaak een dubbele basis: herinnering, hoe onvolledig ook, plus een geloof. Dat kan voeren tot een onwezenlijk maken van iets, wat eens werkelijk was. Hierdoor kan men daaraan eigenschappen toekennen en een ingrijpen toeschrijven, terwijl men gelijktijdig de mensen voor kan houden dat ook nu nog, zij het op meer mystieke wijze, een binding met deze wezens voor hen mogelijk is. Dan heb je een verklaring voor veel oud en meer modern geloof, die gelijktijdig duidelijk maakt dat raciale herinneringen een grote rol spelen bij alle geloofsformuleringen.

Zeker is in ieder geval dat vele demonen hun astraal uiterlijk en mogelijk ook veel van de hen toegekende eigenschappen, ontlene aan zaken die in het verleden volgens mij op aarde werkelijk hebben bestaan, maar nu door de mensen herschapen worden in overeenstemming met hun eigen innerlijk. Vele oude verhalen confronteren ons met wezens die zo veel eigenschappen bezitten, die geheel consequent zijn, dat het haast onaannemelijk is, dat zij nooit bestaan zouden hebben. Denk bv. eens aan Hanuman, de koning van de apen. Wanneer wij beseffen dat apen en mensen gemeenschappelijke voorvaders hebben gehad, is het aanvaardbaar dat er stammen bestaan hebben die aapachtig van uiterlijk waren, maar toch daarnaast over menselijke kwaliteiten beschikten. Dezen zouden zelfs in beschaving gelijk of meerderwaardig kunnen zijn aan de gelijktijdig bestaande menselijke stammen, daar het aanvaardbaar is, dat de aapachtigen geheimen en kwaliteiten van apen zowel als mensen zouden kennen. Of ik geloof in het verhaal van Hanuman? Niet in de vorm waarin het nu verteld wordt. Maar ik geloof wel degelijk, dat het zijn basis vindt in de menselijke prehistorie. Nu echter zijn er mensen die geloven in de macht van deze Hanuman, hem mogelijk aanroepen en vereren of vrezen. Dan zal een astrale figuur ontstaan, die overeenkomt met de voorstelling die mensen zich later hebben gemaakt van deze vorst der apen.

De mens die gelooft, bindt, smeekt, vervloekt, offert, geeft krachten af, die in het astrale vorm krijgen. En zie: wezens, die niet meer op deze aarde aanwezig zijn, worden herschapen in de astrale wereld en, geladen met menselijke energieën, waardoor het iets van de toegeschreven eigenschappen heeft en voor de mensen een werkelijke invloed vormt, antwoord kan geven op hun beden en gedachten.

De demon, de kracht, is een astraal wezen, dat geladen wordt en in stand gehouden wordt door de aandacht van de vereerders; neem de vereerders weg en de vorm krijgt geen krachten meer toegevoerd. Langzaam maar zeker vervaagd zij dan en gaat verloren. Maar zolang er nog maar een enkele vereerder of aanbidder is, zal de gestalte, hoe vaag dan ook, astraal blijven bestaan en mogelijk zelfs nog antwoord kunnen geven ook.

Hier ligt volgens mij het geheim van de vorm, die de demonen plegen te tonen. Zij zijn en blijven schepselen van de mensen, maar daarbij middels het geloof en denken van de mensen in vele gevallen beschikken over kwaliteiten en eigenschappen, die niet menselijk zijn. De mensen hebben dezen dan middels overleveringen uit ongekende tijden in zich behouden en schenken, terwijl zij mogelijk voor zich het bestaan van deze mogelijkheid bespotten, deze krachten en gaven aan hun astrale schepselen. Het beeld van de macht van goden en demonen, hun persoonlijke eigenschappen, maar ook van hun onvermogen op bepaalde gebieden, is volgens mij zo en niet anders tot stand gekomen. De mensen voegen steeds weer eigenschappen toe, of verzwakken in de vorm reeds aanwezige eigenschappen door hierin niet meer te geloven.

De demonen in de astrale wereld veranderen geleidelijk maar gestaag en blijven zo altijd weer de mogelijkheid tot resonantie met de op aarde levenden behouden. Zij kunnen de mensen wel degelijk beïnvloeden. Zij kunnen in de mens bestaande zaken en eigenschappen doen ontwaken, ook al zou de mens zelf de aanwezigheid daarvan voor zich willen ontkennen. Zij kunnen kwaliteiten, die slechts beperkt aanwezig zijn, opvoeren en tot uiting doen komen. Er zijn psychische krachten werkzaam, die een voortdurende band vormen tussen de astrale wereld en de aarde. Mensen, die harmonisch zijn met een wezen, dat in de astrale wereld bestaat, ook al is die harmonie maar voor een kort ogenblik aanwezig, zullen de beïnvloeding daarvan ondergaan en zullen ook vaak ontdekken, dat het contact met deze toch door mensen geschapen wezens, hen een nieuw inzicht in zichzelf en een nieuw vermogen in de wereld geeft.

Mensen kunnen zelfs tijdelijk voertuig worden van dergelijke demonen, wanneer zij geheel beheerst worden door de inhoud van de demon en geen mogelijkheid meer hebben zichzelf en hun wereld redelijk te beseffen. O, zeker, possessie bestaat. Bezetenheid kan ook zo bestaan, zo goed als die andere vorm van bezetenheid door een overgegane, wanneer deze gevangen wordt in een vortex van menselijke emoties en zich uit de aura van de veroorzaker van die vortex niet meer los kan maken. De macht van de demonen over de wereld is, juist door hun resonantievermogen, groter dan u zou denken. Want de demonen zijn een weerspiegeling van de mensheid zelf, een weerspiegeling die echter ontdaan is van frasen en idealen, zodat alleen de mens met zijn primitief geloof, zijn primitieve angsten en zijn vele bijna dierlijke eigenschappen overblijft.

Daar u ook dit aanvaardbaar acht, zullen wij nu deze inleiding gaan beëindigen.

Wanneer je meent dat demonen macht over je hebben, wees niet bang. Een mens die vrede in zichzelf kent, is onaantastbaar hierdoor voor elke demon, die onvrede zou brengen. Beheers jezelf en geen demon zal je over alle grenzen van redelijkheid weg, op kunnen zwepen, tot je het voertuig bent geworden van impulsen die je niet meer als deel van jezelf kunt erkennen.

Een mens moet zich kunnen ontspannen en dient vrede in zich te kennen. Een mens moet niet bang zijn voor demonen, niet bang zijn ook om te putten uit de onmetelijke krachten rond hem, waarin alle krachten aanwezig zijn, die hij nodig zou kunnen hebben.

Een mens moet niet denken aan de beperktheid van zijn stoffelijke tijd. Hij moet het gevoel van continuïteit, dat in elke mens ondanks de stoffelijke feiten steeds weer bestaat in zich versterken, opdat hij niet gejaagd wordt tot bereiken en zich gedreven gaat voelen nog snel zijn eigen stempel achter te laten in de wereld, voor hij uitgeblust zal worden

Wanneer een mens in zich de vrede nastreeft, zichzelf beheerst en weet dat alle bereiken eens mogelijk, ja, waar zal worden voor hem, is deze mens de meerdere van alle demonen. Dan kunnen ook de geesten die in het duister zijn, hem niet meer bereiken en door astrale gestalten

en vormen hem niet meer bereiken, geen invloed meer op hem uitoefenen en zijn inwerking niet meer tenietdoen, zodat zij niet meer in staat zullen zijn de wereld met hun eigen emoties en haat te overspoelen.

Soms zal een demon trachten degenen die met hem in resonantie zijn, te beïnvloeden om eenieder die zijn kracht zou ontkennen of op andere wijze dreigt te doen verminderen, aan te vallen. Stoor u daaraan niet. Verdedig uzelf waar dit nodig is, maar nimmer met haat, nimmer excessief, nimmer gedreven door angst.

Zo kan de mensheid beletten, dat zij door haar eigen projecties langzaam maar zeker naar een afgrond wordt gejaagd. Zo kan de mensheid voorkomen dat haar eigen eenzijdigheden het wankele evenwicht van redelijk zijn en mens zijn, verbleken, en slechts het dierlijke, niet meer persoonlijk bewuste als voertuig voor leven op aarde over laten.

De macht van de demonen is groot, maar de macht van de bewuste mens is groter. Ik hoop dat ik hiermee, althans als inleiding, voldoende heb gezegd. Na de pauze zal ik gaarne ingaan op uw vragen en commentaren. Verwijt mij niet dat ik u te weinig heb gesproken over 'werkelijke demonen'. Want alle demonen en duivels die u meent te kennen, zijn mede als astrale macht door mensen geschapen. Verwijt mij ook niet dat ik de duivel heb teruggebracht tot een hysterisch droombeeld van wat kluizenaars. Want zo is de bekende versie van de duivel werkelijk ontstaan. Ik ontken overigens niet dat er tegenstellingen zijn voor ons in het Al.

Deze tegenstellingen kunnen nu door ons worden onderscheiden als licht en duister en het duister kunnen wij duivel heten. Maar ik stel: deze tegenstellingen zijn gelijkwaardig in de kosmos. Dat wat nu duisternis lijkt te zijn voor ons, zal mogelijk eens voor ons licht zijn en hetgeen wij nu licht noemen, kan voor ons tot duister worden. Maar het bestaan en de waarde van het bestaan blijft in ons eigen wezen bestaan, tot wij geen licht en geen duister meer kennen, maar ons bewustzijn zonder tegenstellingen van eigen bestaan maken tot een contact met de totaliteit, waarin geheel ons wezen vervuld is.

Vergeef mij deze poging mijn benadering van het onderwerp nader toe te lichten.

Ik dank u voorlopig voor uw aandacht en hoop na een pauze van ongeveer een kwartier de bijeenkomst met u voort te zetten met uitwisseling van meningen en beantwoording van uw vragen.

Tot straks.

BEANTWOORDING VRAGEN

Ik hoop, dat u allen een aangename pauze hebt doorgebracht, vrienden. Ik zou nu over willen gaan tot het behandelen van vragen en opmerkingen en zou daarbij graag allereerst aandacht wijden aan hetgeen schriftelijk is binnengekomen.

Vraag: Is het mogelijk dat een mens zelf een demon is?

Antwoord: O jee. Dat is moeilijk te beantwoorden. Ik vermoed dat dit sterk van een persoonlijke beoordeling afhankelijk is. Wel kan ik u vertellen dat men in de middeleeuwen geloofde dat er demonen zijn die in menselijke gedaante tussen de mensen kunnen leven. Ik kan hieraan onmiddellijk toevoegen, dat mij daarvan niets bekend is, ofschoon ik mij in sommige gevallen wel eens pleeg af te vragen, of mensen soms niet erger kunnen zijn dan demonen.

Is dit een voldoende antwoord? Dank u.

Vraag: Kunt u zeggen, of Priapus tot de demonen gerekend werd?

Antwoord: Priapus is eigenlijk eerder een soort één-persoons-actiegroep. Hij werd als godheid beschouwd en alle goden van het heidendom werden in de christelijke periode, zover men hun

bestaan althans nog beseft, tot demonen gemaakt. Er zijn wel enige uitzonderingen op deze algemene regel bekend. Zo werd bv. in de jaren van 800 tot ongeveer 1500 Dionysos niet als demon beschouwd. Maar gezien de houding die de kerk mede op gezag van Paulus aannam t.a.v. zeg intiemere zaken, kan ik mij niet voorstellen dat men Priapus van deze algemene regel heeft uitgezonderd.

Hebt u commentaar?

Vraag: Zal eens alles licht zijn in de kosmos, dus vrij van demonen?

Antwoord: Dit is een vraag waarbij ik heel goed moet nadenken. Want een oppervlakkig gegeven antwoord heeft hier weinig te betekenen. Je kunt natuurlijk zeggen: Ja, zo is het. Waarmee de mensen tevreden zullen zijn. Ik meen, dat het meest juiste antwoord als volgt luidt: Eens zal er een toestand zijn in de kosmos, waarbij de energieën t.a.v. elkaar geen verschil meer tonen, een egalisatieproces, dat stilstand gelijk te zijn. Dan zijn geen demonen meer denkbaar. Ik meen ook, dat eerst dan alle bewustzijn de gelijkwaardigheid van Ik met alle bewustzijn zal ervaren en beseffen en zo een eenheid zal kunnen vormen, waarin geen mensen, engelen, en of demonen meer bestaan, maar alles slechts een deel en een bewust deel is van de kosmos, de totaliteit, zo de kracht die dit alles tot stand brengt, mede tot uitdrukking brengende.

Ik hoop dat u dit antwoord als eerlijk en voldoende zult willen aanvaarden, ook al besef ik zeer wel dat het werkelijke antwoord en mijn gedachte verder reikt, dan ik met woorden juist kan uitdrukken.

Is dit voldoende?

Vraag: Amerika en Rusland hebben gesproken over atoombewapening. Deze onbegrijpelijke race naar steeds grotere mogelijkheden tot vernietiging is blijkbaar niet te stoppen. Hoe moeten wij deze demonische krachten keren?

Antwoord: Allereerst door te beseffen dat deze krachten niet zo demonisch zijn, als zij mogelijk schijnen te zijn. Wanneer de atoombewapening ontstaat, zo komt zij voort uit de angst van de heersers in bepaalde groepen, die uit diezelfde angst een werkelijke samenwerking en eenheid tussen de eenvoudige leden van de verschillende volkeren niet wensen toe te laten. Het wonderlijk is dit: volkeren wensen zelden concreet andere volkeren te vernietigen, tenzij zij geleid worden door mensen die hen wijsmaken, dat deze anderen gevaarlijke vijanden dan wel niet gelijkwaardig zijn. De angst om eigen gezag, de behoefte van staatslieden om macht te bezitten, brengt de staten ertoe zich te bewapenen. De bewapening is bovendien voor menige staat zo iets als een prestigeobject, vergelijkbaar met de luxe auto en het privévliegtuig, zoals bepaalde burgers dezen zonder werkelijke noodzaak en met veel kosten verwerven en in stand houden. Indien men duidelijk zou kunnen maken, dat wapenen en bewapening dwaasheid zijn en het volk daardoor geen respect meer zou hebben voor hen, die wapenen hanteren, aanschaffen, maken en gebruiken, ja, integendeel eenieder, die met wapenen te doen heeft, zouden uitstoten en verachten, zo zou dit m.i. op de duur de vicieuze cirkel - in het Amerikaans de ratrace genoemd - wel kunnen doorbreken. Maar het is niet zo erg dat er atombommen zijn. Het is erger dat er mensen bestaan die overwegen ze te gebruiken.

Wilt u dit aanvaarden als een voor u voldoende antwoord?

Vraag: Hoe kunnen wij verbinding krijgen met de geestelijke werelden?

Antwoord: Een vraag, die in het onderwerp niet geheel past, zoals trouwens ook de voorgaande vraag slechts zijdelings met het onderwerp verband hield. Ik zal echter trachten deze vraag toch kort te beantwoorden.

De wereld van de geest is voortdurend rond u. U wordt echter normalerwijze zo sterk beïnvloed door en bewogen door uw eigen omgeving en uw belevingen daarin, uw redelijk denken, en beïnvloed door uw opvoeding, dat u geestelijk en lichamelijk eenvoudig niet openstaat voor de betrekkelijk zwakke signalen die de geestelijke werelden voortdurend ook naar u uitzenden.

Het is daarom nodig dat u tot rust komt, in staat bent de overheersing van uw eigen zintuigen en gedachten uit te schakelen. Op dat ogenblik wordt de geestelijke wereld voor u meer werkelijk. In het begin zult u dan te maken met betrekkelijk kleine en geringe impulsen. U zult dezen kritiekloos moeten aanvaarden, zoverre zij niet een onmiddellijke aansporing tot of noodzaak tot handelen met zich brengen. Ook bepaalde eerste beelden en visioenen dient men niet aan kritiek te onderwerpen, zo min als men mag proberen een optreden van deze dingen, eenmaal als mogelijk aangevoeld, te forceren. Hierdoor immers zou men in de meeste gevallen eigen gespannenheid en concentratie op ervaringen opvoeren, waardoor de ontvangst van de geestelijke signalen aanmerkelijk verzwakt wordt.

Zo ik u in dit korte betoog nog een laatste raad mag geven: Aanvaard de geestelijke wereld voor wat zij is, tracht haar niet te onderwerpen aan uw eigen redelijkheid. Wat in uw wereld redelijk is, is voor de geestelijke wereld vaak onbegrijpelijk, onzinnig en onredelijk. Ook het omgekeerde kan waar zijn. Laat u daarom nimmer door de geest domineren in uw eigen wereld: u leeft uw eigen leven en draagt daarvoor zelf de verantwoordelijkheid. Indien de geest u aanwijzingen of waarschuwingen geeft, houdt daarmee rekening, maar laat u daardoor niet geheel bepalen. Op deze wijze zult u langzaam een voor u concreter contact met onze wereld mogelijk maken en daarin zult u als vanzelf ook komen tot een juister begrip voor de betekenis, die ligt in de door u ontvangen boodschappen en eventueel ook de door u beleefde uitredingen.

Is dit u voldoende?

Vraag: Is dit een proces, dat alleen op gang kan worden gebracht door het bewustzijn van de zintuigen wat te verzwakken en terug te dringen?

Antwoord: Het is een proces, dat alleen op gang kan worden gebracht door de wil van de mens plus zijn juiste concentratie op eigen onstoffelijke waarden. M.a.w.: indien men dit wil bevorderen, zal men zeker ook begrip moeten ontwikkelen en de praktijk leren kennen van contemplatie en meditatie en de methoden kennen, waarmee men zich zodanig lichamelijk kan ontspannen, dat invloeden in het ik kunnen gaan spelen, die normalerwijze door pressie in het eigen ik en contacten met de buitenwereld zodanig onderdrukt worden, dat zij niet meer waakbewust beseft kunnen worden.

Is dit voldoende?

Vraag: Bestaat in de geest of de mentale wereld ook het probleem je af te moeten schermen tegen negatieve invloeden?

Antwoord: Ik meen niet dat afscherming in deze werelden van groot belang is, tenzij men in contact komt met de duistere werelden. Daar bestaat een dergelijk probleem wel. Ik meen echter dat het grootste probleem bij contact met negatieve krachten in geestelijke en mentale werelden vooral het gevaar voor contaminatie is.

Om u een voorbeeld te geven: Er wordt vanuit onze werelden, die wijzelf toch wel lichtend noemen, werk verricht onder degenen die leven in wat wij een duisterder wereld noemen. Wij trachten hen vrij te maken van bepaalde waandenkbeelden en angsten, kortom, van emotionele toestanden, waardoor voor hen de aanvaarding van de werkelijkheid, vooral ook omtrent het eigen ik, mogelijk wordt. Indien wij ons nu in een duistere wereld bevinden en een contact opnemen, waarbij bepaalde delen van die wereld vermengd geraken met onze eigen uitstraling, duurt het enige tijd voor wij ons van het duister vrij kunnen maken. Wat betekent, dat je in een dergelijk geval gedoemd bent, enige tijd in die duistere wereld te verblijven, ongeacht eigen wensen.

Mogelijk kan ik het zo nog duidelijker uitdrukken: U gaat ergens op visite. Dit kunt u rustig doen, u kunt debatteren, u kunt uw zegen geven, u kunt de anderen iets geven wat u bij u hebt. Dat alles is niet belangrijk. U kunt nog steeds heengaan, wanneer u maar wilt. Om die vrijheid te behouden, mag u echter niets van de anderen aanvaarden, bv. u laten kussen, iets eten, iets wat men u aanbiedt of iets dergelijks. Dit is natuurlijk alleen maar vergelijkend bedoeld. Neemt u iets op, wat behoort tot de omgeving die u bezoekt, dan bent u gedoemd daar te verblijven,

tot die invloed weer geheel is opgeheven. U zult beseffen dat afscherming hier minder belangrijk is. De nadruk valt eerder op beheersing van eigen wezen plus het besef van hetgeen mogelijk is en wat niet mogelijk is, zonder daarbij bepaalde consequenties op de koop toe te nemen.

Ik meen ook dat voor de mens dit waar is. Een mens die voldoende besef heeft van eigen innerlijk en eigen krachten, heeft geen behoefte zich af te schermen. Afscherming behoort eerder tot de magische praktijken. In de magie gebruikt men verschillende methoden van afschermen, vaak compleet met pentakels en toebehoren om zich te verdedigen tegen grotere en met het ik strijdige machten, die wij als sterker beseffen, maar desondanks trachten te beheersen. Maar een bewust wezen zal beseffen dat het erg dwaas is om, wanneer je vindt dat het vuil uit het huis moet blijven, je huis maar meteen in brand te steken. En daarop komen geestelijk gezien dergelijke magische praktijken helaas al te vaak neer. De bewuste zal echter geen behoefte voelen zich af te schermen, daar eigen innerlijk licht en eigen innerlijke vrede het ego onaantastbaar maken voor alle negatieve krachten, hoe machtig die verder ook mogen zijn, tenzij men zelf met hen een harmonie aangaat. Wat men eenvoudig niet zal doen.

Is dit voldoende duidelijk?

Vraag: Is luciferischvuur en kundalinvuur hetzelfde?

Antwoord: Ik zie zelfs geen enkele overeenkomst. Het kundalinvuur berust op een stimuleren van mannelijke en vrouwelijke krachten in het ik, waarbij een grote hoeveelheid energie aan de omgeving kan worden ontnomen en middels beide vormen van modulatie middels het centrale punt, gelijkkomende met de zenuwstrengen van de ruggengraat, omhoog wordt gestuwd, tot een verbinding tussen hoogste en laagste chakrum tot stand is gekomen. Dat was dus kundalini.

Het luciferisch licht of vuur - beide termen worden voor dezelfde kracht gebruikt - bestaat uit een duisternis, die licht wordt in zichzelf. In de mens betekent dit, dat men aan de grens van het diepste innerlijke duister voorbijgaat en zo de cirkel der werkelijkheid zover volgt, dat duisternis zelf tot licht schijnt te worden luciferisch licht is dus een - overigens zeer gevaarlijk - doordringen in de diepste duisternis om langs deze weg, in tegenstelling tot de gangbare weg daarheen, het goddelijke licht weer te betreden. Men overschrijdt de grens van het absolute niets, waarbij vorming opnieuw ervaren wordt, maar nu aan de andere kant van de kloof, die volgens de huidige ontwikkeling en norm en andere streven- en bestaansnormen pleegt te liggen.

Hopelijk is deze laatste uitleg niet te duister voor u en acht u mijn antwoord op uw vraag dan ook voldoende.

Vraag: Hoe komt het toch, dat de ene mens zelden of nooit denkt aan of over een duivel, terwijl bij anderen het tegengestelde waar is?

Antwoord: Ik hoop dat u mij mijn beantwoording reeds tevoren zult willen vergeven. De mensen die het meest spreken over de duivel, zijn voornamelijk mensen die een demonisch genot scheppen in de angsten die zij anderen zo kunnen aanjagen. Een mens die zijn vrede kent met God, spreekt niet over de duivel. Een mens echter die in onvrede leeft met God en zichzelf, zal dit niet willen erkennen en zo de duivel opvoeren enerzijds als verontschuldiging voor eigen falen, aan de andere kant als machtsmiddel om daarmee gehoorzaamheid van anderen af te dwingen.

Vraag: Zullen demonische krachten in de toekomst af dan wel toenemen?

Antwoord: De huidige ontwikkelingen beziende en rekening houdende met de eigen aura van de aarde plus de kosmische krachten, die haar bereiken of binnenkort zullen gaan bereiken, ben ik geneigd te veronderstellen, dat, na een intense uiting van en ontlading van demonische krachten die wel degelijk op uw wereld alsnog verwacht dient te worden, binnen niet al te lange tijd de inwerking en invloed daarvan op uw wereld binnen niet al te lange tijd toch zal gaan afnemen. Mijn antwoord kan echter nimmer gelden voor de gehele kosmos. In mijn inleiding heb ik reeds getracht u duidelijk te maken dat de demon in uiting, vorm, en grotendeels in inhoud, bepaald wordt door het denkende vermogen van mensen, die zo astrale vormen doen ontstaan.

Vraag: Wat gebeurt er met mensen die zich na de dood moeilijk los kunnen maken?

Antwoord: Een tegenvraag: Wanneer u zich moeilijk van uw gezelschap los kunt rukken en daardoor de tram mist, betekent dit dan ook dat u voortaan niet meer met de tram zult kunnen reizen? Anders gezegd: vertragingen, veroorzaakt door aardgebondenheid, betekenen niet dat je niet het hoogste Licht zult kunnen bereiken, of dat je lange tijd een rol in de wereld zult moeten spelen. Het betekent alleen dat je een langere tijd nodig hebt om je te oriënteren, voor je je weg verder zult gaan. Niemand kan echter terecht zeggen dat het zeker is, dat enigerlei wezen te enigerlei tijd of te nimmer het goddelijke Licht zal bereiken, dat wij vanuit ons standpunt aanspreken als de scheppende macht. Want alles keert terug tot de bron, waarvan het is uitgegaan. Ofschoon in ons besef de tijd van terugkeer zal verschillen tussen de een en de ander, zo kunnen wij niet anders dan terugkeren tot de bron, omdat alleen zo de eenheid van de gehele schepping geuit wordt op bovenmenselijk en bovengestelijk niveau.

Hiermee schijn de stroom van vragen voorbij te zijn. Moge de regen zich gedragen zoals u: korte, soms vruchtbaarheid brengende vlagen, die echter weer snel zon en vrijheid laten regeren. Ik heb met u gesproken over een onderwerp door uzelf gesteld. Ik heb u daarbij in wezen meer gezegd over de machteloosheid van de schijn dan over de macht van de schijn, die men demon noemt. Want vele dingen die u als mens belangrijk vindt, behoren tot de illusie. Achter de illusiewereld ligt de werkelijkheid, achter de demonen liggen werkelijke krachten en eigenschappen. Maar het werkelijke wezen en de gangbare voorstelling daarvan zijn niet identiek. Achter de schijn van uw wereld ligt een werkelijkheid, die mensheid heet. Maar ook dezen zijn niet identiek.

Wij leven in een wereld, waarin vormen en voorstellingen die wij zelf bouwen, ons lot mede schijnen te bepalen. Maar in ons ligt de mogelijkheid steeds duidelijker de betrekkelijkheid van alle dingen in te zien. Eerst hij, die de betrekkelijkheid van alle dingen leert aanvaarden en beseffen, zal zich niet meer hechten aan uiterlijke schijn en zich niet meer binden aan schijnvormen van demonische of desnoods hemelse aard, maar eenvoudig trachten te leven uit het Licht, dat de enige werkelijkheid is, waaruit alle dingen werken en leven.

De macht van demonen bestaat, omdat mensen demonen bouwen met hun denken en die demonen macht toekennen. Denk dus niet dat gij machteloos zijt. Ieder van u kan in zich terugkeren tot de grote werkelijkheid, ook al beantwoordt de wereld daaraan niet. Besef dan de onbelangrijkheid van vele uiterlijkheden. Zoek uw eigen vrede en licht en deel dit met de wereld. Zoek geen welvaart, maar vrede en geluk. Zo zult u demonen overwinnen en ook voor anderen een steeds grotere vrijheid en vreugde mogelijk maken.

Goedenavond.

d.d. 5 juli 1974

N.B.

15 juli tot 15 augustus vakantie. Laatste bijeenkomst 12 juli. Laatst uitkomende stem rond 7 dagen later. E.v. Vrijdagavondbijeenkomst: 16 augustus, e.v. Stem rond 7 dagen later.